

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu E., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. F., advokátom so sídlom v S., proti žalovanej Ž., a.s. so sídlom v B., IČO: X., o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2 C 105/2006, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2008 sp. zn. 6 Co 360/2007, 6 NcC 40/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 4. októbra 2007 č.k. 2 C 105/2006-116 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody. V odôvodnení uviedol, že žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatnených práv a z dôvodu nesplnenia kritérií pre vznik žalobou uplatnených práv. Žalobcovi nemohlo byť priznané právo na vyplatenie odmeny pri odchode do invalidného dôchodku v roku 1996 pre nesplnenie podmienky skončenia pracovného pomeru; v súvislosti s tým poukázal na článok 4 bod 46 písm. b/ Kolektívnej zmluvy Ž. na rok 1996 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová ves z 30. septembra 1997 č.k. 2 C 1088/1997-35, ktorým bolo určené, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou trvá. Pokiaľ sa žalobca domáhal vyplatenia odmeny pri 30-ročnom pracovnom výročí, súd prvého stupňa uzavrel, že v zmysle Kolektívnej zmluvy Ž. na rok 1997 sa táto odmena poskytuje len v príslušnom roku (v ktorom vzniklo právo na ňu). Žalobca uplatnil právo na ňu až po uplynutí premlčacej doby a žalovaná uplatnila námietku premlčania; navyše nepreukázal, že by o poskytnutie tejto odmeny vôbec požiadal. Právo na vyplatenie odmeny pri životnom jubileu 50 rokov nepriznal súd žalobcovi s poukazom na Kolektívnu zmluvu Ž. na rok 1998 a Súbornú smernicu pre odmeňovanie zamestnancov Ž. č. 1/1997, v zmysle

ktorých na túto odmenu nie je právny nárok a poskytuje sa fakultatívne a jednorazovo v príslušnom roku; dodatočné vyplatenie tejto odmeny po uplynutí príslušného roka nie je možné. Ani v tomto prípade nie je v osobnom spise žalobcu evidovaná jeho žiadosť o poskytnutie tejto odmeny. Žalobcovi nevzniklo ani právo na doplatenie platby z vymeriavacieho základu na účely doplnkového dôchodkového poistenia vo výške 3 % podľa Kolektívnej zmluvy Ž. na rok 1998 a do budúca, lebo nesplnil kritériá na vyplácanie platieb pre tieto účely. Žalobca totiž nebol zúčastnený na doplnkovom dôchodkovom poistení (nemal uzatvorenú platnú dohodu o zrážkach zo mzdy na príspevky platené na doplnkové dôchodkové poistenie). Vo vzťahu k tej časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal vyplatenia rozdielu medzi nemocenskými dávkami a rozhodným priemerným zárobkom za obdobie od 29. júla 1995 do 14. júna 1996 a od 24. júna 1996 do 10. októbra 1996 súd prvého stupňa poukázal na to, že v zmysle právoplatného rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 30. marca 2006 č.k. 2 C 207/2002-213 poškodenie zdravia žalobcu, ku ktorému došlo 29. júla 1995, nie je pracovným úrazom a nie je daná príčinná súvislosť medzi plnením pracovných úloh a poškodením zdravia žalobcu. Súd prvého stupňa obdobne nepriznal žalobcovi ani náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti ako rozdiel medzi invalidným dôchodkom a rozhodným priemerným zárobkom od 10. októbra 1996 do budúca. Pokiaľ sa žalobca domáhal nahradenia cestovných výdavkov, poštových výdavkov a výdavkov za kopírovanie, súd prvého stupňa zamietol jeho žalobu z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi škodnou udalosťou a vznikom škody. Ďalej uviedol, že žalobcovi nepriznal právo na zaplatenie sumy 600 Sk titulom neoprávnene krátených prémieí za február 1994, lebo žalovaná vzniesla námietku premlčania. Náhradu za nevyčerpané rekondičné pobyty za roky 1996, 1998, 2000, 2002, 2004 a 2006 súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi z dôvodu, že v zmysle Predpisu OK 4 o poskytovaní rekondičných pobytov pre zamestnancov vybraných profesií, je podmienkou pre účasť zamestnanca na rekondičnom pobyte výkon vybranej profesie v čase nástupu na rekondičný pobyt; rekondičný pobyt je ale poskytovaný len činným zamestnancom vybraných profesií (žalobcovi bolo od 10. októbra 1996 poskytované pracovné voľno, preto v jeho prípade nebola splnená táto podmienka). Súd prvého stupňa poukázal tiež na skutočnosť, že citovaný interný predpis žalovanej neumožňuje poskytnúť finančnú náhradu za nevyčerpaný rekondičný pobyt. Žalobcovi nepriznal ani právo na vyplatenie peňažného daru v sume 7 000 Sk za udelenie Jánskeho plakety, a to s poukazom na ustanovenia Kolektívnej zmluvy Ž. a.s. pre rok 2003; uviedol, že predmetný peňažný dar sa vypláca z prostriedkov sociálneho fondu len zamestnancom, ktorí sa podieľajú na jeho tvorbe (žalobca je na invalidnom dôchodku a nepodieľa sa na tvorbe sociálneho fondu). Návrh žalobcu, aby

súd vypočul 13 svedkov, zamietol súd prvého stupňa s odôvodnením, že títo svedkovia mali byť vypočutí za účelom preukázania zodpovednosti vedúcich zamestnancov žalovanej za fyzickú a pracovnú likvidáciu žalobcu; navrhované dôkazy ale nesúvisia s preukázaním opodstatnenosti žaloby a nemajú žiadnu vecnú súvislosť s predmetom konania. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním žalobca, ktorý tiež namietol, že v prípade veci prejednávajúcej sudkyne sú dané okolnosti, ktoré ju vylučujú z prejednávania a rozhodovania veci.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11. novembra 2008 sp. zn. 6 Co 360/2007, 6 NcC 40/2008 rozhodol, že sudkyňa JUDr. V. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi pod sp. zn. 2 C 105/2006; zároveň potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a účastníkom konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie v poradí prvého výroku rozsudku krajský súd uviedol, že v prípade namietanej sudkyne nie je daný právne relevantný vzťah v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p., či už k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, ktorý by odôvodňoval záver o zaujatosti tejto sudkyne a o jej vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Skutočnosť, že sudkyňa odmietla predvolať žalobcom navrhovaných svedkov, nie je dôvodom pre vznik pochybností o jej nezaujatosti. Súd totiž nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi; v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. rozhoduje súd o tom, ktorý z účastníkmi označených dôkazov vykoná. Na odôvodnenie potvrdzujúceho výroku odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa rozhodol v celom rozsahu vecne správne, keď žalobu zamietol. Z tohto dôvodu napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil (§ 219 O.s.p.). O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Uviedol, že navrhol vypočuť viacero svedkov, ktorých výpoveď by potvrdila oprávnenosť jeho žaloby. Súd bol povinný rozhodnúť o jeho návrhoch na dokazovanie a prípadne vysvetliť, prečo im nevyhovel. I keď z práva na spravodlivý proces vyplýva, že súd nemal povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, z hľadiska ústavnoprávnych garancií spravodlivého procesu bol povinný vysvetliť dôvody, ktoré viedli k nevykonaniu dôkazov. Dokazovanie by pri tom malo zodpovedať zásade

rovnosti strán v konaní. Takto mali byť vypočutí najmä svedkovia Ing. S., JUDr. O., B., B. a Č.. Podľa názoru dovolateľa súd nevysvetlil, prečo a z akých dôvodov nevykonal dokazovanie výpoveďou ním navrhovaných svedkov. V dôsledku toho je konanie zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Procesne vadný bol aj postup súdu po vznesení námietky zaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal zrušiť nielen dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ale tiež ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (len) odvolacieho súdu, a to len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

1. Pokiaľ ide o časť dovolania žalobcu smerujúcu proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2008 sp. zn. 6 Co 360/2006, 6 NcC 40/2008, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. V. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci, je potrebné si uvedomiť, že pri posudzovaní dôvodnosti námietky zaujatosti vznesenej žalobcom Krajský súd v Košiciach konal a rozhodoval nie ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ale ako súd nadriadený Okresnému súdu Spišská Nová Ves (viď § 16 ods. 1 O.s.p.). Uvedenou časťou dovolania napadnutý výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach je teda výrokom rozhodnutia nadriadeného súdu, a nie odvolacieho súdu. Prípustnosť tejto časti dovolania žalobcu (smerujúcej proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu) nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

2. K časti dovolania, ktorou žalobca napadol potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle

§ 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Žalobcom podané dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký procesne vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru dovolateľa dôjsť predovšetkým dostatočným neuvedením podrobných dôvodov nevykonania navrhovaných dôkazov, ďalej samotným nevykonaním ním navrhovaného dokazovania a nevysvetlením jednotlivých dôvodov rozhodnutia.

Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že i keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu

a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V prejednávanej veci teda nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Dovolateľ tiež namieta, že dovolaním napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný (okrem iného z dôvodu nevysvetlenia, prečo nebolo vykonané žalobcom navrhované dokazovanie). Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Pre prípad, že dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci ale nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., so zreteľom na ktorú by bolo dovolanie prípustné.

Pokiaľ dovolateľ naznačuje, že v danej veci na súde prvého stupňa konala a rozhodovala vylúčená sudkyňa a že procesný postup súdu po vznesení námietky zaujatosti bol v rozpore so zákonom, dovolací súd uvádza, že otázku existencie dôvodov vylučujúcich sudkyňu súdu prvého stupňa z prejednávania a rozhodovania veci riešil samostatne, nezávisle od záverov, ku ktorým dospel Krajský súd v Košiciach v rozsudku napadnutom dovolaním (viď

R 59/1997). Dovolací súd poukazuje na to, že v spise sa na str. 114 nachádza podanie žalobcu z 3. októbra 2007 doručené v ten istý deň Okresnému súdu Spišská Nová Ves, ktoré je označené ako „vylúčenie sudkyne“. I keď toto podanie bolo v dôsledku nesprávneho postupu súdu organizačnej povahy založené do spisu oneskorene – až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa, treba pri posudzovaní prípustnosti dovolania vziať na zreteľ materiálne hľadisko (či tento postup mal negatívny dopad na práva žalobcu). V súvislosti s tým je potrebné si uvedomiť, že žalobca v predmetnom podaní uviedol (len to), že „týmto žiada o vylúčenie samosudkyne JUDr. V. pre zaujatosť vo veci v prebiehajúcom spore“. Až po vyhlásení rozsudku (4. októbra 2007) žalobca v podaní z 15. októbra 2007 (č.l. 115 spisu) spresnil, že namietaná sudkyňa odmietla vykonať ním navrhované dokazovanie výpoveďami svedkov, že žiadal vykonať kontrolný znalecký posudok, sudkyňa odmietla vykonať ním navrhované dokazovanie, skutkové zistenia sú úplné a namietaná sudkyňa nerešpektovala právny názor zaujatý odvolacím súdom (v skoršom) zrušujúcom rozhodnutí.

V zmysle § 15a ods. 1 O.s.p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Podľa § 15a ods. 3 O.s.p. v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. (v znení do účinnosti novely danej zákonom č. 3284/2008 Z.z.) platí, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O.s.p.), súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Z už uvedeného materiálneho hľadiska nemohol mať postup súdu po vznesení námietky zaujatosti žalobcu negatívny dopad na jeho procesné oprávnenia, lebo námietka zaujatosti sudkyne JUDr. V. podaná 3. októbra 2007 neobsahovala zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 15a ods. 3 O.s.p. (nebol v nej uvedený dôvod, pre ktorý má byť sudkyňa vylúčená, a kedy sa žalobca dozvedel o dôvode jej vylúčenia). I keby toto podanie bolo založené do súdneho spisu do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, súd by nemal povinnosť prihliadnuť naň (nesplňalo zákonom stanovené náležitosti námietky zaujatosti). Aj v prípade včasného založenia tejto námietky do súdneho spisu by teda súd prvého stupňa mohol 4. októbra 2007 vyhlásiť rozsudok. Treba dodať, že o termíne verejného vyhlásenia rozsudku

bol žalobca riadne upovedomený súdom prvého stupňa na pojednávaní 1. októbra 2007, ktoré sa konalo za osobnej účasti žalobcu (viď č.l. 110 spisu).

Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že ani dôvody, ktoré žalobca uviedol v spresnení námietky zaujatosti, nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudcu k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (viď § 14 ods. 1 O.s.p.), ale o tom, že žalobca zaujatosť sudkyne vyvodzuje iba z jej procesného postupu v konaní. Opakovane preto treba uviesť, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3), súd na námietku zaujatosti vôbec neprihliada a v takom prípade sa vec nadriadenému súdu ani nepredkladá. Argumentácia žalobcu, že v danej veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa, je preto neopodstatnená. Nedôvodná je tiež jeho námietka, že konanie je v dôsledku toho zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu proti potvrdzujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Žalobca navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadol výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jeho dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (mediiným) o uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania žalobcu proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky tento jeho opravný prostriedok podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako

smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanej (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková